

ନୀତି ଆୟୋଗଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆୟୋଜିତ ‘ପରିବର୍ତ୍ତନର ଚାପ୍ରିୟନ’ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୁବ ଉଦ୍ୟୋଗୀଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଘୋଷନ

Posted On: 17 AUG 2017 8:25PM by PIB Bhubaneswar

ବନ୍ଧୁଗଣ, ଆଜି ମୋର କାମ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବାର, ଆପଣମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବାର ଥିଲା । ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା, ଆପଣମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ଏଥିପାଇଁ ଜରୁରୀ ଯେ ମୁଁ ସାର୍ବଜନୀନ ରୂପେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵୀକାର କରୁଛି । କେତେ ବଡ଼ ଦେଶ, ଯଦି ସରକାର ଏହି ଭ୍ରମରେ ରହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଚଳାଉଛନ୍ତି, ତ ଏହା କୁହାଯିବ; ଏହା କହିବା କଷ୍ଟ ହେବ । ଜଣେ ଶୈଳ ଚତୁର୍ବେଦୀ ନାମରେ, ବିଗତ ପିଢ଼ିର କବି ଥିଲେ । ସେ ଏକ ବଡ଼ ଥରା ମଜା ହାସ୍ୟ-ବ୍ୟଙ୍ଗ ଲେଖା ଲେଖିଥିଲେ - ଆଉ ସେ କହୁଥିଲେ କି ଜଣେ ନେତା କାରରେ ଯାଉଥିଲେ, ଆଉ ନେତାଜୀ ଭ୍ରାତୃଭରକୁ କହିଲେ, ଆଜି କାର ମୁଁ ଚଳାଇବି । ତ ଭ୍ରାତୃଭର କହିଲା ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିବି । ନେତାଜୀ ପଚାରିଲେ, କାହିଁକି? ତ ଭ୍ରାତୃଭର କହିଲା ସାର୍, ଏହା ହେଉଛି କାର, ସରକାର ନୁହେଁ, ଯାହାକି କିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଚଳେଇଦେବ । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଏହା ଆମ ଦେଶରେ କୌଣସି ନୂଆ କଳ୍ପନା ନୁହେଁ । ଆମେ ସାମାନ୍ୟ କିଛି ପଛକୁ ଚାଲିଗଲେ, ଅଧିକ ନୁହେଁ, ପାଖାପାଖି 50 ବର୍ଷ । ତ ଆମର ଧ୍ୟାନକୁ ଆସିବ କି ସରକାରଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ବହୁତ କମ୍ ସ୍ଥାନରେ ଥିଲା । ସାମାଜିକ ରଚନା ହିଁ ଏଭଳି ଥିଲା କି ଯାହା ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଉଥିଲା । ଏବେ କେହି ମୋତେ କୁହନ୍ତୁ କି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଯେଉଁ ଗ୍ରହାଗାର ତିଆରି ହୋଇଛି, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ, ତାହା କ’ଣ ସରକାରମାନେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି କି? ସମାଜର କିଛି ମୁଖିଆ, ଯେଉଁଠିରେ ଯାହାର ରୁଚି ଥିଲା, ସେହି କାମକୁ ସେ ଠିଆ କରୁଥିଲେ । ଏପରିକି ଶିକ୍ଷା, ଆମ ଦେଶରେ ଯେବେ ଶିକ୍ଷା ଆଉ ତାହା ସହିତ ଟଙ୍କା - ପଇସା ଆଉ ବେପାର ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଗଲା, ସେତେବେଳେ ତାହାର ରୂପ-ରଙ୍ଗ ବଦଳି ଗଲା । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ସମୟ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ସମାଜରେ ଚାରିଟି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବିକଶିତ କରିଥିଲେ । ଆଉ ପାଖାପାଖି ଶିକ୍ଷିତ ଭାବ ନେଇ କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ଯେଉଁ ଅଂଚଳରେ ପାଣି ନ ଥିବ ପାଣି ପହଂଚାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ହେଉଥିଲା । ଆମେ ରାଜସ୍ଥାନ, ଗୁଜରାଟ ଆଡ଼କୁ ଯିବା ତ ବାବଡ଼ି ଦେଖିବା, ତାହା କୌଣସି ସରକାରୀ ପ୍ରକଳ୍ପ ନ ଥିଲା । ଜନ ସାଧାରଣ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନଗୁଡ଼ିକୁ ଚଳାଉଥିଲେ । ଆଉ ସମାଜର ଯେଉଁ ମୁଖିଆ ଥିଲେ, ସେ ଏହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ କରୁଥିଲେ । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆମ ଦେଶରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିବ, କିନ୍ତୁ ବିକାଶକୁ ସେ ସର୍ବଦା ସମାଜର ଭିତ-ଭିତ ରଚନା ଦ୍ଵାରା, ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା, ତାଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ଵାରା, ତାଙ୍କର ସମର୍ପଣ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ଏବେ ସମୟ ବଦଳି ଯାଇଛି, ଆଉ ଏଥି ପାଇଁ ବଦଳୁଥିବା ସମୟରେ ଆମକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ସେହି ଦିଗରେ ପ୍ରୟାସ ହେଉଛି କି ସମାଜରେ ଏହି ପ୍ରକାରର ଶକ୍ତି ରଖୁଥିବା କେହି ଧନ ସଂପନ୍ନ ଥିବେ ତ କେହି ଜ୍ଞାନ ସଂପନ୍ନ ଥିବେ, ତ କେହି ଅନୁଭବ ସଂପନ୍ନ ଥିବେ, ତ କେହି ସେବା ସଂପନ୍ନ ଥିବେ । ଏଇ, ଇଏ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ରହିଛି, ଖେଳେଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଯଦି ଗୋଟିଏ ଥର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ବାଡ଼ି ଦିଆ ଯିବ ତ ଏକ ଏଭଳି ଫୁଲ ମାଳା ତିଆରି ହୋଇ ପାରିବ, ଯେଉଁ ଫୁଲ ମାଳା ମାଆ ଭାରତୀକୁ ଅଧିକ ସୁଶୋଭିତ କରିପାରିବ । ତ ଏହା ଏକ ସେଭଳି ପ୍ରୟାସ ଅଟେ କି ସମାଜରେ ଏଭଳି ଯେତିକି ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ କିଭଳି ଯୋଡ଼ାଯାଇ ପାରିବ?

ଯଦି ଆପଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସରକାରଙ୍କ କାମକୁ ଦେଖୁଥିବେ, ଯାହା ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଆସେ ନାହିଁ; କାରଣ ବହୁତ ଜିନିଷ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇ ନ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । ଆପଣ ଦେଖିଥିବେ ଯେ ସରକାରରେ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଏବଂ ପଦ୍ମବିଭୂଷଣ, ଏହି ପଦ୍ମ ପୁରସ୍କାର; ଆମ ଦେଶରେ ପଦ୍ମ ପୁରସ୍କାର କିପରି ମିଳିଥାଏ? ଯଦି ଆପଣ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିବେ ତ ଆପଣଙ୍କୁ ବାଟ ଜଣାଯିବ । କୌଣସି ନେତା ସୁପାରିସ କରି ଦେବେ, ସରକାର ସୁପାରିସ କରିବେ ତ ଅର୍ଥ ଏହି କି ସେ ମଧ୍ୟ ରାଜନୈତିକ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସୁପାରିସ କରି ଦେଲେ, ଆଉ ଅଧିକାଂଶ ଯିଏ ରାଜନେତାଙ୍କ ତାଙ୍କର ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପଦ୍ମ ପୁରସ୍କାର ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

ଆମେ ଛୋଟିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛୁ, ଆମକୁ ସୁପାରିସ ପାଇଁ କାହାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଅନ ଲାଇନ କୌଣସି ମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ପାଇଁ, କାହା ପାଇଁ ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ପଠାଇ ପାରିବେ । କେହି ଖବରକାଗଜରେ ପଢ଼ିଛନ୍ତି, କାଟି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଭାଇ ଦେଖନ୍ତୁ ଏଭଳି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି । ଆଉ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ଏଭଳି ତଥ୍ୟ ଆସିଲା । ଏହି ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀ, ଠିକ ଭାବରେ କାହାକୁ ଜାଣି ନ ଥିଲେ, ମୁହଁ ଜାଣି ନ ଥିଲି । ଯାହା ପଡ଼ିଅଛି ସେଥିରୁ ସେ ଖୋଜିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ତୁଟାନ୍ତ ତାଲିକା କରିଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯେଉଁ କମିଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା ସେ କାମ କଲେ ଆଉ ଆପଣମାନେ ଦେଖିଥିବେ, ଏଭଳି-ଏଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ଏବେ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ମିଳୁଛି, କି ଯେଉଁମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଅଜଣା-ହିରୋ । ଏବେ ଆପଣ ଦେଖିଥିବେ କି ବଙ୍ଗଳାର ଏକ ମୁସଲିମ୍ ପୁଅ, ଯାହାଙ୍କୁ ଏଥର ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଦେଲୁ । କ’ଣ ଥିଲା? ତ ତାଙ୍କର ନିଜର ମାଆ ମରିଗଲେ, ଆଉ କାରଣ କ’ଣ ଥିଲା ତ ତାଙ୍କରା ଚିକିତ୍ସା ସମ୍ଭବ ନ ଥିଲା । ଆଉ ସେହି ମାଆର ମୃତ୍ୟୁରେ ତାହାଙ୍କ ମନ ତହଲି ଗଲା ଆଉ ସିଏ ଗୋଟିଏ ମୋଟର ସାଇକେଲରେ ଲୋକଙ୍କୁ ରୋଗୀ କେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ ତ ଉଠାଇ ନେଇ ତାଙ୍କର ଫର୍ଯ୍ୟାଦ ନେବା ପାଇଁ ନିଜର କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପେଟ୍ରୋଲ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିଲେ, ବହୁତ କିଛି ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିଲେ । ଆଉ ସେହି ସାରା ଅଂଚଳରେ ଆତ୍ମଲୀନୁ ଅଙ୍କନ(ବାଦା)ଙ୍କ ନାମରେ ସେ ଜଣା ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏବେ ସେ ନିଜେ-ନିଜେ ସେବା କରୁଥିଲେ, ଆସାମର, ବଙ୍ଗଳାର ସେହି ଅଂଚଳମାନଙ୍କରେ । ସରକାରଙ୍କ ଧ୍ୟାନକୁ ଆସିଲା, ଏଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଦିଆଗଲା । କହିବାର ତାପ୍ତତ୍ତ୍ଵ ଏହି କି ସରକାରଙ୍କ ଚେଷ୍ଟା ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତିଟି କୋଣରେ, ପ୍ରତିଟି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ନା କିଛି ରହିଛି ଦେବା ପାଇଁ । ଆମେ ଏହାକୁ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ, ଏହି ହେଉଛି ଆମର ଦ୍ଵି-ସୂତ୍ରୀ ପ୍ରୟାସ । ଆଉ ତାହାର ଫଳ ସ୍ଵରୂପ ଆମେ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲୁ ।

ଏହା ଠିକ ଯେ ଏଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଲାଗୁଥିବ କି ଭାଇ ନାହିଁ ସେ ଆସିଆ’ନ୍ଦା ତ ଭଲ ହୋଇଥା’ନ୍ଦା, ତାଙ୍କୁ ଡାକିଆ’ନ୍ଦେ ତ ଭଲ ହୋଇଥା’ନ୍ଦା । ବହୁ ପରାମର୍ଶ ଥିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରଥମ ପ୍ରୟାସ ଥିଲା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସରକାରୀ ପ୍ରୟାସ ଥିଲା ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଏଥିରେ ବହୁତ ଅସୁବିଧା ଥାଇପାରେ । ଆମର ଚିନ୍ତା କରିବାର ଉପାୟରେ ମଧ୍ୟ ତୃପ୍ତି ଥାଇ ପାରେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଚାହୁଁଛି କି ଏହା ହେଉଛି ଯେଉଁ ପ୍ରୟୋଗ, ଏହାକୁ ଆମେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ କିଭଳି କରିବା? ଏହାକୁ ବାର୍ଷିକ-ପ୍ରସଙ୍ଗ କିଭଳି କରିବା? ଆଉ ଏହାକୁ ଏକ ପ୍ରକାରରେ ସରକାରଙ୍କ ସଂପ୍ରସାରଣ ରୂପେ, ଯେଭଳି ଆପଣମାନେ 6 ଟି ଦଳ ଗଠନ କରିଛନ୍ତି, 6 ଟି ଦଳରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦଳ ରେ ପାଞ୍ଚ-ପାଞ୍ଚଟି ଅଲଗା ବିଷୟରେ ଆପଣ ଦୃଷ୍ଟ ଦେଲେ, ଅଲଗା-ଅଲଗା କଥାରେ ଆପଣ ଦୃଷ୍ଟ ଦେଲେ ।

ଏବେ ମୋ ମନରେ ବିଚାର ଆସୁଛି କି କ’ଣ ଏହି ଦଳ ସେହି ସମ୍ପୃକ୍ତ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ସହ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଯୋଡ଼ି ହୋଇପାରିବ? ଯିଏ ଡିଜିଟାଲ ଉପରେ କାମ କଲେ, ସେ ହିଁ ଯଦି ନିଜର ସମୟ ଦିଅନ୍ତି ତ ମୁଁ ସରକାରରେ ଯେଉଁମାନେ ଡିଜିଟାଲ ଇଣ୍ଡିଆର କାମ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ସେହି ଅଫିସରଙ୍କ ସହିତ, ସେହି ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଦଳ କରି ଦେବି । ସବୁ ମାସରେ ସେ ବସିବେ, ନୂଆ-ନୂଆ କଥା ଉପରେ ସେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବେ, କାରଣ ଯେଭଳି ଏଠାରେ ସୂଚୀ କହୁଥିଲେ କି ଲୋକଙ୍କୁ, ଭାଇ ମୋତେ ତ ଜଣା ନାହିଁ, ମୁଁ ତ ଜାଣି ନାହିଁ ଡିଜିଟାଲ କ’ଣ । ଏହା କେବଳ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ନୁହେଁ, ସରକାରଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଆଜ୍ଞା । ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଡିଜିଟାଲର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ହାର୍ଡୱେର କିଣିବା । ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଡିଜିଟାଲର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆଗରୁ ଯେପରି ଫୁଲ ପାତ୍ର ରଖୁଥିଲେ ଏବେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ିଆ ଲାପଟପ୍ ରଖିବା । ଫଳରେ କୌଣସି ଆଗନ୍ତୁକ ଆସନ୍ତି ତ ଲାଗୁ କି ଭାଇ ଆମେ ହେଉଛୁ ଆଧୁନିକ । ତ ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରା ଥିବା ସରକାର ହୋଇଥାଏ କି, ଏବେ 50-55 ପରେ ସେହି ଭାରତ ସରକାରରେ ଲୋକ ଆସନ୍ତି, ଏବେ ଆପଣ 30 ତଳର ମାନସିକ ସ୍ଥିତି ରଖୁଥା’ନ୍ତି ତ, ମୁଁ ଏହି ଦୁଇଟିକୁ ମିଶାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି । ଏହା ହେଉଛି ତାହାର ଶୁଭାରମ୍ଭ । ଆଉ ମୋ ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ଖୁସୀର କଥା ଯେ ଆଜି ସରକାରରେ ମୋ ସହିତ ଯେଉଁ ଟିମ୍ ଅଛନ୍ତି, ସଚିବଙ୍କ, ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, ଯଦି ମାନି ନିଅନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ 200 ଲୋକଙ୍କ ଟିମ୍ ମୁଁ ମାନି ନେବି, ମୋର ତାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାତାର ଭାବବିନିମୟ ହାଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଭାବେ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ମୁଁ ସହଯୋଗୀ ଭଳି ତାଙ୍କ ସହିତ ନିଜର ସମୟ ଅତିବାହିତ କରେ । ଏବେ ବିଗତ ତିନି ବର୍ଷର ଅନୁଭବ ପରେ ମୁଁ କହି ପାରିବି କି ଯେଭଳି ସେ କୃଷକ ଜମି ଚାଷ କରେ ନା, ବର୍ଷା ଆସିବ, କେବେ ଆସିବ ଜଣା ନାହିଁ, କେଉଁ ଫସଲ ହେବ କିଭଳି ହେବ, ଜଣା ନାହିଁ, ଫସଲ ହେବ ତ ବଜାରରେ ମୂଲ୍ୟ ମିଳିବ; କିନ୍ତୁ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ସେ ହଳ ଯୋଡି ଥାଏ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୋର 200 ଲୋକଙ୍କ ଦୁଇଟି ଯୋଡିବାର କାମ ବହୁତ କରିଛି । ଆଉ ମୁଁ ଅନୁଭବରୁ କହି ପାରିବି, କି ଆଜି ସେ କୌଣସି ମଧ୍ୟ ବିଚାର-ବାକ୍ତକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଲାଳାୟିତ, ଉସାହିତ, ଆଉ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ତାହା ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ଏହା ନିଜ-ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ହେଉଛି ଏକ ବହୁତ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁଛି । ସରକାରରେ ମୋର ସିନିୟର ଟିମ୍ ସବୁ ନୂଆ ଜିନିଷକୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ, ବୁଝିବା ପାଇଁ, ସ୍ଵୀକାର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନ ହୋଇ ସେଥିରେ ସୁଯୋଗ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, ଆଉ ପ୍ରୟାସ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଗୋଟିଏ କାରଣରୁ ମୋର ସାହସ ବଢ଼ିଛି, ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମୋ ସହିତ ଯୋଡ଼ିବା ପାଇଁ । ଯଦି ସେହି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଥାଆନ୍ତା, ମୁଁ କରି ନଥା’ନ୍ତି, ଭାବି ମଧ୍ୟ ନ ଥା’ନ୍ତି । କାରଣ ଆଜି ଆପଣମାନେ ହିଁ ଏଠାରୁ 6 ମାସ ପରେ ଯାଇ ନଜରାମୁକ ଭାବନାର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କାରଣ ହୋଇଥା’ନ୍ତେ । ଆଉ ମୁଁ ନିଜେ କହିଥା’ନ୍ତି, ଛାଡ଼ି ସାଜ, ସମସ୍ତେ କଥା ତ ବହୁତ କହନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ଭଳି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏହି ସାହସ ଏଭଳିପାଇଁ କରୁଛି କି ମୋତେ ଜଣା ଅଛି କି ମୋର ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ଟିମ୍, ସେ ନୂଆ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଵୀକାର କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଉସାହିତ । ଆପଣ ଯେତେ କଥା କହିଛନ୍ତି, ଆପଣ କାଲି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସହିତ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଛନ୍ତି ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଛିଜଣ । ତ ଆମକୁ ଏହି ପ୍ରୟାସ ଲମ୍ବା ଚଳାଇବାର ଅଛି, ଆମକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାର ଅଛି ।

ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମୋର ଅନୁରୋଧ କି ଆପଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ଦେଖା କରୁଥିବେ । ବୋଧହୁଏ ଶୁଣିଥିବେ, ପଢ଼ିଥିବେ, ସୋସିଆଲ ମାଧ୍ୟମରୁ ଜାଣିଥିବେ କି କେହି ଜଣେ ସଜ୍ଜନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଏହି ଦିଗରେ କିଛି କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ ହୋଇଛି, ଆପଣଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଟିମ୍ ଗଠନ ହେଉଛି । ହୋଇପାରେ ସମସ୍ତ 212 ଲୋକଙ୍କର ହୋଇ ନ ଥିବ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ 30-35ଙ୍କର ଦଳ ହୋଇଥିବ, ତାଙ୍କୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ପରିଚୟ ଆସିଥିବ; ଚିନ୍ତା କରିବାର ଉପାୟ କ’ଣ ସାମ୍ବା ବାଲାର, ଯୋଗଦାନ କ’ଣ, ସବୁ ଆପଣ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରିଥିବେ ।

କେହି ଅଧିକ ସମୟ ଖାଇଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଯିବ । କିଏ ଏଠି ନିଜର ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ନେତୃତ୍ୱରେ ସମୟ ଦେଉଛି ତ ତାହା ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣା ଥିବ । ସବୁକିଛି ଆପଣଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଆସି ଯାଇ ଥିବ । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପୁରା ଯୋଗ-ବିଯୋଗର ପଦ୍ଧତି ଜଣାଅଛି । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ କି ଆପଣ ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଉପାୟରେ ଏହି ବିଷୟରେ; ବିଷୟ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ; ଆଉ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟିଆ ସାରା ଅତୀତ କୌଣସି ଘଟଣା ଘଟିଗଲେ ସେଥିରେ ପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏହି ଯେଉଁ ସବୁ ବିଷୟରେ ଆପଣ କାମ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଜିନିଷ ବଦଳି ଯିବ ସେଥିରେ ଯୋଡ଼ୁଥିବେ କି? ଆଉ ତାହାକୁ ଆପଣ ଉନ୍ନତ କରିବେ, ଆଉ ଶାଣିତ କରିବେ, ବହୁତ ଫୋକସ୍, ଏବେ ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରା ଅଛି । କ’ଣ ଆପଣ ଚିନ୍ତାଧାରା ସହିତ ମାର୍ଗଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ କରି ପାରିବେ କି? ଉପଲବ୍ଧ ପାଇଁ ଆପଣ ଏହି ଜିନିଷର ସମ୍ଭଳ କ’ଣ ହେବ । ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କ’ଣ ହେବ, ସରକାର ଅଛନ୍ତି ତ ନିୟମରେ ଚାଲିଆଁନ୍ତି ତ ନିୟମ ବଦଳାଇବାର ଅଛି, ତ ନିୟମ କିପରି ବଦଳିବ, କି ନିୟମ ହେବା ଦରକାର । ସରକାର କାଗଜରେ ଚାଲିଆଁନ୍ତି । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜିନିଷ କାଗଜ ଉପରେ ଲେଖା ହୋଇ ନ ଥାଏ, ସରକାରରେ କୌଣସି ଜିନିଷ ତଳକୁ ଆସି ନ ଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଆପଣ କ’ଣ କରିପାରିବେ? କିପରି ଯୋଡ଼ି ପାରିବେ? କ’ଣ ଆପଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ନେତୃତ୍ୱ ନେଇ, ଭାଇ ଚାଲନ୍ତୁ ମାସେ ପରେ ପୁଣି ଥରେ କେଉଁଠି ବସିବ । ଆପଣ ଦେଖନ୍ତୁ, ଆପଣ ବହୁତ ବଡ଼ ଯୋଗଦାନ କରିପାରିବେ । ଆପଣ ନିଜସ୍ୱ ଶୈଳୀରେ ଏକ ଡିଜିଟାଲ ପ୍ଲାନେଟାରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପାରିବେ । ଆପଣଙ୍କ ହିଁ ଟିମର କେହି ଜଣେ ନେତୃତ୍ୱ କରନ୍ତୁ, ଆଉ ସେହି ଡିଜିଟାଲ ପ୍ଲାନେଟାରୀ ଆପଣ ନିଜସ୍ୱ ଶୈଳୀରେ ନୂଆ ନୂଆ ଲୋକଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତୁ । ହୋଇପାରେ ଆପଣ ମାସକୁ ଥରେ ଗୁଗୁଲ୍ ହ୍ୟାଙ୍ଗ ଆଉଟରେ କନଫେରେନ୍ସ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତୁ, ବିତର୍କ କରନ୍ତୁ, କେବେ ବର୍ଷକରେ ଥରେ ଦୁଇଥର ଦେଖା କରି ଆଲୋଚନା କରନ୍ତୁ । ଯଦି ଆପଣ ଏଗୁଡ଼ିକ କଲେ, ଆଉ ଏହି ମନ୍ତ୍ରଣା ଚାଲୁ ରହିଲା, ତ ଆପଣଙ୍କୁ ସରକାରରେ ଯଥା ସମୟରେ ଜିନିଷ ଦେବାର ଶକ୍ତି ଆସିବ । ଆଉ ଯଥା ସମୟରେ ଯେବେ ଜିନିଷ ଆସେ ତ ବହୁତ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥାଏ, ଆଜ୍ଞା ।

କେବେ କେମିତି ସରକାରୀ ତନ୍ତ୍ରର ନିଜସ୍ୱ ଅସୁବିଧା ମଧ୍ୟ ଅଛି, ନିଜସ୍ୱ ଚମତ୍କାରିତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସେହି ଅସୁବିଧା ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣ କେବେ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରନ୍ତି । ଆଉ ଆମ ଦେଶ ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ କୌଣସି ବହୁତ ବଡ଼ ଅସାଧାରଣ ଜିନିଷର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଛୋଟ ଛୋଟ ଜିନିଷ, ବହୁତ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରିଥାଏ ଆଜ୍ଞା । ଆଉ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ନିଜକୁ ନିଜେ, ଆପଣ ଅଳ୍ପ ଟିକେ ସରକାରଙ୍କ କାମକୁ ଦେଖିବେ, ଛୋଟ ଛୋଟ ଏତେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯାହା ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛି । ଏବେ ଯେମିତି ଏକ ସାଧାରଣ ବ୍ୟବହାର, ଆପଣ ମତେ କୁହନ୍ତୁ ମୋ ଦେଶର ସାଧାରଣ ନାଗରିକ ସରକାର ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ? ସତ୍ୟ-ସିଧା ଉତ୍ତର ହେଉଛି ଆଜ୍ଞା, କରିବା ଦରକାର ।

କିନ୍ତୁ ସରକାର ନିର୍ବାଚିତ କର୍ତ୍ତାବ୍ୟରେ ଉପରେ ଭରସା କରିଥାଏ, ନିର୍ବାଚିତ ବିଧାୟକ ଉପରେ ଭରସା କରିଥାଏ, ସରକାର ଗେଜେଟେଡ ଅଫିସର ଉପରେ ଭରସା କରିଥାଏ । ଆଉ ଏହି ଆଇନ କ’ଣ ଥିଲା କି ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କୌଣସି ସାର୍ଟିଫିକେଟ ଅଛି ଏବଂ ଆପଣଙ୍କୁ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଛି, ତ ତାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ, ସେ ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟାମ୍ପ ମାରିଦେବେ ଆଉ ସେ ମଧ୍ୟ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ । ବାହାରେ ଜଣେ ପିଲା ବସିଥାଏ, ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଆସୁ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ମୁଦ୍ରା(ଟଙ୍କା) ନେଇ ଷ୍ଟାମ୍ପ ମାରି ଚାଲିଥାଏ, ଆଉ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣିତ କରି ନେଇ ପୁଣି ସରକାରଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆସିବା ପରେ କହିଲି ଭାଇ କ’ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି? ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନା, ନିଜେ ଆଟେଷ୍ଟେଡ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନା, ହଟାଇ ଦେଲୁ । ଜିନିଷ ହେଉଛି ଛୋଟ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ବହୁତ ବଡ଼ ସନ୍ଦେଶ ବା ବାର୍ତ୍ତା ଅଛି କି ମତେ ମୋ ଦେଶର ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା ଅଛି । ମଝିରେ, ମଝିରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ହିଁ ଯେତେବେଳେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସାକ୍ଷାତକାର ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଆସିବ, କିମ୍ବା ଯେତେବେଳେ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ, ତ ଆପଣଙ୍କୁ ଅସଲି ନଥି ବା ଦସ୍ତାବିଜ ଦେଖାଇବାକୁ ପଡିବ ସେଦିନ । ଏମିତି ଆପଣଙ୍କୁ ବୋଧହୁଏ ଏହି ସରକାରରେ ତିନି ବର୍ଷରେ ହଜାର ହଜାର ଜିନିଷ ମିଳିବ, ଯେଉଁଥିରେ ଜିନିଷକୁ, ଏବେ ଦେଖନ୍ତୁ, ଆମେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର ଏଠି ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଉଥିଲା, ଆଉ କୁଳୀନ କହୁଥିଲା କି ଆମେ ନ୍ୟାୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଠିକ୍ କରିବା ତ ସବୁ ହୋଇଯିବ । କୁଳୀନ କରି ପାରିବ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଦେଖନ୍ତୁ ଆମେ ପରିବାରରେ ଟଙ୍କା ରଖିଥାଉ ଅବା ଗହଣା ରଖିଥାଉ, ତାଲାଦେଇ ରଖିଥାଉ । କ’ଣ ଏହି ତାଲା ଚୋର ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ? ତାକୁ ପାଇଁ କ’ଣ ହୋଇଥାଏ? ସିଏ ତ ପୁରା ସିନ୍ଦୂର ଉଠାଇ ନେବାର ଶକ୍ତି ରଖିଥାଏ, ଆପଣଙ୍କର ସେହି ତାଲା ଭାଙ୍ଗିବାର ଶକ୍ତି ରଖିଥାଏ । ଏହା ତା’ପାଇଁ ନୁହେଁ, ଏହା ଏଇଥିପାଇଁ କି ଘରେ ପିଲାଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ଖରାପ ନ ହେଉ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆପଣ ଏଇଥି ପାଇଁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, କି ଘରେ ପିଲାଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟାସ ନ ହୋଇଯାଉ କି, ନିଜକୁ ନିଜେ ଖୋଲି କିଛି ନେଇଯିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଉ ଆଉ ପକେଟରେ ପୁରାଇ ବାହାରକୁ ନେଇ କିଛି ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସରେ ପଡି ନ ଯାଉ । ଆମେ ଆମର ନିଜସ୍ୱ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ନିଜକୁ ଶୁଖିଳିତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିକଶିତ କରିଥାଏ । ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ କାରଣରୁ ସାଂଗଠନିକ ହୋଇଗଲାଣି । ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣ ବିକଳ ସାଂଗଠନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଆପଣ ତାହାକୁ ରୋକି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଏବେ ଯେମିତି ଆମ ଦେଶରେ ଏତେ ଦଲାଲ ଅଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା, କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ନିତିଦିନିଆ ରୋଜଗାର ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଏକ ରୋଜଗାରର କ୍ଷେତ୍ର ଆଉ ଏମିତି ଲୋକ ଯେଉଁମାନେ ଦେଶର ହୋଇଗଲେ, ସେମାନେ ଏହି ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ବହୁତ ପାଟି କରୁଥିଲେ; ରୋଜଗାର ନାହିଁ, ରୋଜଗାର ନାହିଁ । ଗରିବ ଘରକୁ ଏମିତି କେତେଲୋକ ଯାଆନ୍ତି କି, ବାସ 50 ହଜାର ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ, ପୁଅକୁ ପିଅନ ତାଙ୍କର ଦେଇ ଦେବି, ବାସ 20 ହଜାର ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ, ଏହି ଖାଲି ସ୍ଥାନରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଚାକିର ଦେଇ ଦେବି, ଏମିତି ଦଲାଲ ଘୁରି ବୁଲନ୍ତି । ଆମେ ଆସି ସ୍ଥିର କଲୁ କି ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ଏବଂ ଚତୁର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀରେ, କିଏ ମତେ କୁହନ୍ତୁ କି ସାକ୍ଷାତକାରର କ’ଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଯୁକ୍ତି ରହିଛି? ଆଉ ଏମିତି ବିଶ୍ୱରେ କ’ଣ ମନୋବିଜ୍ଞାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଛି କି, ଯେ କୋଠାରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାନ୍ତି, ତିନି ଲୋକଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ ପାରେଇ ବସି ଯାଆନ୍ତି, ସେ ସେଠାରେ ତିନିଟି ସେକେଣ୍ଡ ସମୟ ବିତାଇ ଥାଏ, ସେମାନେ ଦେଖିଥାଆନ୍ତି କାହାକୁ ଫାଙ୍କା ମିଳିଥାଏ ତ ପଚାରି ଥାଆନ୍ତି । ଆଜ୍ଞା-ଆଜ୍ଞା ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଗଲା ।

ମୁଁ ତ ସାହେବ ଏବେ ଏମିତି ଶ୍ୱାନର କେଉଁଠି ପଡ଼ି ନାହିଁ । ଏହାର ଅର୍ଥ ଏଥିରେ ଅନିୟମିତତା ହୋଇଛି । ଏହି ସରକାର ଆସି ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିଦେଲେ, ସରକାର 65%ରୁ ଅଧିକ ରୋଜଗାର ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । ମୁଁ ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷାତକାରର ଅଢ କରିଦେଲି, ଆପଣଙ୍କର ମେଧା ତାଲିକା କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ, ଯିଏ ମେଧା ତାଲିକାର ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନରେ ରହିବ ତାକୁ ଚାକିର ମିଳିବ, ହୋଇପାରେ 2%, 5% ଏମିତି ବି ଲୋକ ଆସିଯିବେ ଯେଉଁମାନେ ଆଶା କରି ନ ଥିବେ, କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତକାରରେ ଏମିତି 80% ଆସିଥାନ୍ତି ।

ମୋର କହିବାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଏହାକି, ମୋର ହେଉଛି ଏମିତି ସରକାର, ଯିଏ ଏମିତି ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି କି ଯେଉଁଥିପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି ଟିକେ ଗଡ଼ବଡ଼ ହୋଇଥାନ୍ତି, ବ୍ୟବସ୍ଥା ଜିନିଷକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେବ । ଆଉ କେବେ କେବେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଖସିଯିବାର ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥିତିକୁ ବଂଚାଇ ରଖିବାରେ ବହୁତ କାମରେ ଆସିଥାଏ । ଆଜିର ଦୁନିଆ, ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରରେ ଯେଉଁଠି ଫାଙ୍କ(Gap) ଅଛି ସେଠାରେ ଆପ୍(App) ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନକୁ ଆପ୍ ପୂରଣ କରି ଦେଉଛି । ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରରେ interface ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି । ଆଉ ସେଥିରେ ଏବେ ଏମିତି ଲୋକ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି କି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଠକିବା ଏକ ବଡ଼ ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା । ଗୋଟିଏ ଆପ୍ ରେ ସମସ୍ତ କାମ କରି ସାରି ଆଉ ଏକ ମାସରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆପ୍ ରେ ପକାଇଦେବେ ନିଜ କାମ ଚଳାଇନେବେ, କିନ୍ତୁ ଏହି ସମ୍ଭାବନା ଥିବାବେଳେ ଯାହା ବୈଷୟିକ ବିପ୍ଳବ ଅଛି, ତାହାର ମାନବ ଜୀବନରେ ବଡ଼ ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ସ୍ୱାକୃତ ପ୍ରଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ଆଜି ଟେକ୍ନୋଲଜି ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିରୋଧ ନାହିଁ । ଆଉ ଯେଉଁ ଲୋକ କହୁଛନ୍ତି, ଏହି ଟେକ୍ନୋଲଜି ବୁଝା ପଡୁ ନାହିଁ, ସେଥିରେ ଅଧିକାଂଶ ପୁରୁଷ ଥାଆନ୍ତି, ମହିଳା ନ ଥାଆନ୍ତି । ଆପଣ ଦେଖନ୍ତୁ, ଅଧିକାଂଶ ଆଧୁନିକ ବୈଷୟିକ ଉପକରଣ ଯାହା ଥିବ, ତାହା ସବୁଠାରୁ ତୁରନ୍ତ ବଜାରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ମହିଳାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଅନୁସାରେ ରୋଷେଇ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ସମସ୍ତ ମହିଳା ଅର୍ଥାତ ଅଗିକୃତ ମହିଳା, ଯିଏ କାମ କଲାବାଲା, ରୋଷେଇ ଘରେ କାମ କରିଲା ବାଲା ମହିଳା ହୋଇଥିବେ, ଓଭେନ କିପରି ଚଳାଇବେ, ଅମୁକ କିପରି ଚଳାଇବାର ଅଛି, ସମସ୍ତ ଟେକ୍ନୋଲଜି ଜଣା ଥାଏ ।

ବ୍ୟବହାର ଅନୁକୂଳ ଟେକ୍ନୋଲଜି ଜୀବନକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛି । କ’ଣ ଶାସନରେ ଟେକ୍ନୋଲଜି ସରକାରଙ୍କର କାମ କରିବାର ପଦ୍ଧତିକୁ ବଦଳାଇ ପାରିବ? କ’ଣ? ଆପଣ ସମସ୍ତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଛନ୍ତି, ଗୋଟିଏ କଥା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ନବସୃଜନ ହିଁ ହେଉଛି ଜୀବନ । ଯଦି ନବସୃଜନ ନାହିଁ ତ ସ୍ଥିରତା ଅଛି । ଆଉ ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ଥିରତା ଅଛି, ସେଠାରେ ମଇଳା ବା ଅଶୁଦ୍ଧତା ଅଛି । ନବସୃଜନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥାଏ । ଆପଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଛନ୍ତି କ’ଣ ଆପଣ ନବସୃଜନ କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରୁଛନ୍ତି ଯଦି କିଏ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମାର୍କେଟିଂ କାମ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କ’ଣ ସିଏ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ ତିଆରି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ନୂଆ ଟେକ୍ନୋଲଜି ସହିତ, ବିଶ୍ୱ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ସେହି ହସ୍ତଶିଳ୍ପକୁ ଆଧୁନିକ ସମୟକୁ ଚାହିଁ ବଦଳେଇବାକୁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି କି? ଯଦି ସେ ତା ସହିତ ତାଲିମ ମଧ୍ୟ ନେଇଥାଏ ତ ଆମର ସାଧାରଣ ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାମ କରିଥାଏ, ତାର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରରେ ଧ୍ୟାନମୁଳକ ତାଲିମ କୁହନ୍ତୁ, ଦକ୍ଷତା ବିକାଶ ତାଲିମ କୁହନ୍ତୁ, ବୈଷୟିକ ତାଲିମ କୁହନ୍ତୁ, ତାକୁ ମାର୍କେଟ ବିଷୟରେ କିପରି ଧାରଣା ଆସିବ, ତାକୁ ବୁଝାଇବେ ତ ସେ ଟିକେ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥାଏ । ବାଉଁଶ ଫର୍ନିଚର ତିଆରି କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ, ଯଦି ଆମେ ବଜାରକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ବଦଳୁଥିବା ଯୁଗକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି, ଆଉ ଆରାମକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଜିନିଷ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେବା, ତ ନିଜକୁ ନିଜେ ସୁଯୋଗ ମିଳି ଯିବ ।

ଆମର ଏଠାରେ ଯେଉଁ ଗ୍ରାମୀଣ ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି, ଆମର ପୁରା ଗ୍ରାମ୍ୟ ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଆମେ କୃଷି ସହିତ ନ ଯୋଡ଼ି, କୃଷି ବିନା ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ବହୁତ କିଛି ଅଛି । ଆମେ ଏହି ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ କିପରି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା? ସେତେବେଳେ ଆମ ଦେଶରେ ଗୋଟିଏ ସମୟ ଥିଲା, ଯେବେ ଗାଁର କମାର ଗାଁର ସମସ୍ତ କଥାର ସମାଧାନ କରିଦେଉଥିଲା କେବେ ବାହାର, ବାହାର ଗାଁକୁ ଯିବାକୁ ପଡୁ ନ ଥିଲା । ଗାଁର ଜଣେ ମୋଟି ଗାଁର ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିଦେଉଥିଲା, ଗାଁ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ପଡୁ ନ ଥିଲା । ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥା ଏମିତି ବଦଳିଗଲା କି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କମାର ପାଲଟିଗଲା ଟାଟା, ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମୋଟି ହୋଇଗଲା ବାଟା ଆଉ ଗାଁ ଘାଟା ବା କ୍ଷତିରେ ପଡିଗଲା । ତ ଇଏ, ଇଏ ଯେଉଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି, ପରିବର୍ତ୍ତନ ଖରାପ ଜିନିଷ ନୁହେଁ, ଆମେ ସେଥିରେ କିପରି ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯୋଡ଼ିବା? ଯଦି ଏହାକୁ ଆମେ ଯୋଡ଼ି ଦେବା ତ ଆମେ ଏପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦେବା, ଏଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିକଶିତ କରିବା, ଯାହା ଦେଶରେ ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସୁଦୃଢ କରିବା କାମରେ ଆସିଥାଏ । କ’ଣ ଆପଣ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଅପ୍, ଏହି ଷ୍ଟାର୍ଟ ଅପ୍ କୌଣସି ସୌଖୀନ ଜିନିଷ ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା । ଆପଣମାନେ ଦେଖିଥିବେ, ଡିଜିଟାଲ ସଫ୍ଟୱେର ଦୁନିଆର ଯେଉଁ ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ୱ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଅପ୍ ଅଛି, ଗୋଟିଏ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଦୃତୀୟ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଅପ୍ ତିଆରି ହୋଇଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅତି ସାମାନ୍ୟରୁ ସାମାନ୍ୟ ସମସ୍ୟାକୁ ଖୋଜିଛନ୍ତି, ଆଉ ଗ୍ରାମୀଣ ଭିତ୍ତିକୁ ଧରି ରଖିଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଏବେ ସିକ୍ସିମ ଯାଇଥିଲି, ବର୍ଷେ ଛଅମାସର କଥା ହେବ । ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନରେ ସିକ୍ସିମ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ଜୈବିକ ରାଜ୍ୟ । ବହୁତ କମ୍ ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣା ଥିବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ଜୈବିକ ଆଜ୍ଞା । ଆଉ 13-14 ବର୍ଷ ଲଗାତାର ପରିଶ୍ରମ କରି ସେମାନେ ଜୈବିକ ରାଜ୍ୟ କରିପାରିଛନ୍ତି । ଆଉ ଆମ ଦେଶର ସମସ୍ତ ହିମାଳୟ ପାଦଦେଶରେ ଥିବା ରାଜ୍ୟ ଜୈବିକ କୃଷି ରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ ହେବାର ବହୁତ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ମୁଁ ଥରେ ସିକ୍ସିମ ଯାଇଥିଲି ତ ତାଙ୍କର ସେହି ଜୈବିକ ମେହୋସବ ପାଇଁ ଯାଇଥିଲି । ସେହିଦିନ ଦେଶରେ, ଦେଶକୁ ସିକ୍ସିମକୁ ଜୈବିକ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ

ସମ୍ପର୍କ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିଲା ।

ସେଠାରେ ମୋତେ ଦୁଇଜଣ ଯୁବକ ସାକ୍ଷାତ କଲେ, ଗୋଟିଏ ଝିଅ, ଗୋଟିଏ ପୁଅ । ସେମାନେ ଆଇଆଇଏମ୍ ଅହମ୍ମଦାବାଦରୁ ସିଧା ପାଠପଢ଼ା ସାରି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଆମର ପରିଚୟ ହେଲା ତ ମତେ ଲାଗିଲା ପର୍ଯ୍ୟଟକ ଭାବେ ଆସିଥିବେ । ମୁଁ ପଚାରିଲି, କହିଲେ ନାହିଁ, ନାହିଁ ଆମେ ତ ଏଠାରେ ରହୁଛୁ ବିଗତ ଛଅ ମାସ ହେବ । ପଚାରିଲି କ’ଣ କରୁଛ? କହିଲେ ଏଠାକାର ଯେଉଁ ଜୈବିକ ଜିନିଷ ଅଛି, ତାକୁ ବିଶ୍ୱ ବଜାରରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ଦିଗରେ କାମ କରୁଛୁ ଆଉ ଆମର ବ୍ୟବସାୟ ବହୁତ କମ୍ ସମୟରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ।

ଏବେ ଏହାକୁ ଦେଖନ୍ତୁ, ଏ ହେଉଛି ଚୁଆ ଦୁନିଆ । ଅର୍ଥାତ ଆମର ଯେଉଁ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଅପ ଅଛି, ସେମାନେ ସେହି ଜିନିଷକୁ ଧରିଛନ୍ତି । ଆମେ ତାହାକୁ କିପରି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା? ସେଥିରେ ଆମେ କିପରି ଚୁଆ ଜିନିଷ ଆଣିବା? ଆବର୍ଜନାରୁ ସଂପଦ । ଭାରତରେ ଆପଣ କଳ୍ପନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ କି ଏତେ ବଡ଼ ଏକ ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥାର କ୍ଷେତ୍ର ଅଛି ଆବର୍ଜନାରୁ ସଂପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ । ଏଥିରେ ଟେକ୍ନୋଲଜି ଅଛି, ଏଥିରେ ନବଯୁଗ ଅଛି, ଏଥିରେ ପୁନଃ ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ ଅଛି, ଏଥିରେ ସବୁ ଜିନିଷ ଅଛି, ପୁରାତନ କାଳରେ ଏହି ଜିନିଷରେ ଲୋକଙ୍କ ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା, ମଝିରେ ଶୁଖିଲା ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ଏବେ ଆମକୁ ତାକୁ ସୁସଂହତ ଭାବେ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଯଦି ଏହି ଜିନିଷ କରିବା, ଆମେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣି ପାରିବା ।

ଶିକ୍ଷା, ଏବେ ଏକଥା ସତ ଯେ ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏବେ ଆଇଆଇଏମରୁ କ୍ୟାମ୍ପସ୍ ହିଁ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି । ଏକ କୋଟି, ଦୁଇ କୋଟି, ତିନି କୋଟି ଏମିତି ଡାକ ଡାକି ଲୋକ ଉଠାଇ ନେଉଛନ୍ତି । କ’ଣ ଆମେ ସେହି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖି ପାରିବା ନାହିଁ କି ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷକ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କ୍ୟାମ୍ପସ୍ ହିଁ ଯୁକ୍ତି ହେଉ, ସେ ମଧ୍ୟ ଏକ କୋଟି, ଦୁଇ କୋଟି, ତିନି କୋଟି ପାଠ କୋଟିରେ ବଦଳି ଯାଆନ୍ତେ । ଏହା ସମ୍ଭବ ହେବ ଆଜ୍ଞା, ସମ୍ଭବ ହେବ । ଆପଣ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭେଟନ୍ତୁ, ଧନୀ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭେଟନ୍ତୁ, ଗରିବରୁ ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରନ୍ତୁ, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପଢ଼ା-ଲେଖା ଲୋକଙ୍କୁ ଭେଟନ୍ତୁ, ସବୁଠାରୁ ଅଗ୍ନିକୁତଳ ଭେଟନ୍ତୁ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରନ୍ତୁ, ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଉତ୍ତର ଆସିବ, ତା ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ’ଣ ଅଛି? ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଶିକ୍ଷା । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପଚାରନ୍ତୁ, ନିଜର ଡ୍ରାଭଇରଙ୍କୁ ପଚାରନ୍ତୁ, ଭାଇ କ’ଣ ଭାବୁଛ? ନାହିଁ ସାହେବ, ଖାଲି ପିଲାଙ୍କୁ ଭଲ ଶିକ୍ଷା ମିଳିଯାଉ, ମୋର ଜୀବନ ତ ଡ୍ରାଭଇର ଭାବେ ଶେଷ ହୋଇଗଲା, ତାକୁ ମୁଁ କିଛି ବନାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।

ସାହେବ ମୁଁ ଅନେକଙ୍କୁ ପଚାରୁଛି, ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତି ଡ୍ରାଭଇର ହୋଇଥିବ, ଲିଫ୍ଟମେନ ହୋଇଥିବ, ଅର୍ଥାତ ମୁଁ ପଚାରୁଛି ଭାଇ, ରଣ-ଫୁଣ ନାହିଁ ତ? ତ କହିବେ, ନାହିଁ ସାହେବ ରଣ ଅଛି । କେଉଁଥି ପାଇଁ ରଣ ଅଛି? ପିଲାଙ୍କୁ ଭଲ ଷ୍ଟୁଲରେ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ସେ ରଣ ନେଇଛି । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା କି ଦେଶରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଚାହିଦା ଯଦି କାହାର ଅଛି, ତ ଭଲ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଅଛି । ଆମେ ସବୁ ଭଲ ଶିକ୍ଷକ ବା ବେଷ୍ଟ ଟିଚର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଉ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଲାଗୁ କି ଭଲ ଶିକ୍ଷକ ହେବା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ ଗୌରବପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ, ଆଉ ମୁଁ ବହୁତ କିଛି ଯୋଗଦାନ କରି ପାରିବି । ଆମ ଏବେ କେତେ ଚୁଆ ନମୁନା ଆସୁଛି, ପ୍ରାକ୍ତିକାଳ ମତେଲ ଆସୁଛି, ଆଉ ବହୁତ ଭଲ । ଏବେ ସେଥିରେ ବହୁତ ବଡ଼ ଭୂମିକା ତୁଳାଇ ପାରିବ ଟେକ୍ନୋଲଜି । ଗରିବରୁ ଗରିବ ପିଲା, ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଯିବ । ସରକାର ଯେତେବେଳେ ଛୋଟ ଚିନ୍ତାଧାରାରୁ ଉଠି ଉପରକୁ ଚାଲିଆସନ୍ତି ସେତେବେଳେ କରିଥାନ୍ତି ।

ଆମେ ଏତେ ଉପଗ୍ରହ ଛାଡ଼ୁଛୁ, ବଡ଼ ଗର୍ବ କରିଥାଉ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଟ୍ରାନ୍ସପକ୍ସର ଏମିତି ଥିଲା, ଯାହା ବ୍ୟବହାର ଅନୁପଯୋଗୀ ହୋଇ ଶୂନ୍ୟରେ ଓହଳି ପଡି ରହିଥିଲା । ଆମେ ଆସି ସେହି ସିଲ୍ ଭାଙ୍ଗିଲୁ, ମହାକାଶକୁ, ଶିକ୍ଷାକୁ, ଟେକ୍ନୋଲଜିକୁ, ସବୁକୁ ଏକାଠି କଲୁ । ଏବେ ମୁଁ 32 ଟ୍ରାନ୍ସପକ୍ସର କେବଳ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦର୍ଶ କରିଛି ଆଉ ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ଘରେ, ଘରେ ଶିକ୍ଷାର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରରେ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖରେ ଦେଇପାରିବ ପାଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଅର୍ଥାତ ବିନା ଦେୟରେ ଗୁଣାତ୍ମକ ଶିକ୍ଷା, ବିନା ବାଧାବିଘ୍ନରେ, ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଟେକ୍ନୋଲଜି ଗରିବରୁ ଗରିବ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିବ ।

ଆମେ ଟେକ୍ନୋଲଜି ଦ୍ୱାରା ଶିକ୍ଷାରେ ଗୁଣାତ୍ମକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିପରି ଆଣି ପାରିବା? ଯଦି ଗୁଣାତ୍ମକ ଶିକ୍ଷାରେ ତଳ ସ୍ତରରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବ ତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଉପରେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଏପରି ଚାପ ଆସିବ କି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବଦଳିବାକୁ ହେବ ଏହି ସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆଉ ଏଥି ପାଇଁ ଏହି ସରକାରଙ୍କର ଏଇ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କି ଏହି ଜିନିଷରେ ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ଲୋକ, ଯାହା ପାଖରେ ଦୁନିଆକୁ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ଅଛି, ଏକ କ୍ଷମ୍ଭ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରୀୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଉଦାପନା ଅଛି, ଉତ୍ସାହ ଅଛି, ନବଯୁଗ ଅଛି, ବିଚାରଧାରା, ଚିନ୍ତାଧାରା ଅଛି । ଏହି ଜିନିଷ ସହିତ ସରକାରଙ୍କୁ କେମିତି ଯୋଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏହା ହେଉଛି ମୋର ପ୍ରୟାସ, ଆଉ ଏହା ହେଉଛି ସେହି ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ଏହି ଅଂଶ ।

ସେହି ପ୍ରକାରରେ ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ଦେଶବାସୀ, ଅନେକ ଲୋକ, ଦେଖନ୍ତୁ ସରକାରଙ୍କ ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକରୁ ଆମେ ନିଜ ଇଣ୍ଟିଆ ନିର୍ମାଣ କରି ପାରିବା, ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରା ନା ମୋର ଅଛି ନା ସରକାରଙ୍କର । ଶହେ ପଚାଶ କୋଟି ଦେଶବାସୀ ଯେତେ ବେଳେ ନିଜ ଇଣ୍ଟିଆର ସଂକଳ୍ପ ନ ନେବେ, ନିଜ ଇଣ୍ଟିଆ ପାଇଁ ନିଜ ପାଇଁ କାମ ଖୋଜିବେ ନାହିଁ, ସେହିକାମକୁ ନିଜେ ପ୍ରୟତ୍ନ କରି ନିଜେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ତା ହେଲେ ସେ କାମ ଅଧା ରହିଯାଏ । ଆଉତେଣୁ ଆମର ଏହା ଚେଷ୍ଟା ହେବା ଦରକାର ଏବଂ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଏହା ଆଶା କରେ ଯେ ଆପଣ ଯେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ଆପଣ ଗୋଟିଏ କଥା, ଯେପରି ଆପଣଙ୍କ, ଆପଣଙ୍କର ଯେତେ ମଧ୍ୟ, ଆପଣଙ୍କର ଏଠାରେ 20 ଜଣ ହେବ କର୍ମଚାରୀ ଥିବେ, 50 ଥିବେ, 100 ଥିବେ କିମ୍ବା 1000 ଥିବେ । କ’ଣ କେବେ ତାଙ୍କୁ ବସାଇ କରି କଥା କହିବେ? ଯେ କୁହନ୍ତୁ ଭାଇ 2022..., ଆମକୁ ଦେଶକୁ ସେଠାକୁ ନେଇ ଯିବାର ଅଛି, ତୁମେ କ’ଣ ବାୟିବୁ ନେଇ ପାରିବ? ତୁମେ କ’ଣ କରି ପାରିବ? ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ବହୁତ କିଛି କରି ପାରିବେ । ଏହି ପରିବେଶ ଆମେ ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରିବା ।

କେବେ କେବେ ମୋର ମନେ ଅଛି, ମୁଁ ଯେବେ ରାଜନୀତିରେ ନ ଥିଲି, ତ ଜଣେ ବହୁତ ବଡ଼ ଶିଳ୍ପପତି, ସେବେ ସେ ଅଧିକାଂଶ ଗାନ୍ଧିବାଦୀ ଜୀବନ ଜୀଉଁ ଥିଲେ, ସେବା ଭାବରେ ରହୁଥିଲେ, ତାଙ୍କ ପରିବାର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ରାମକୃଷ୍ଣ ମିଶନ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିଲେ, ତ ମୋର ରାମକୃଷ୍ଣ ମିଶନ ସହିତ ସଂପର୍କ ଥିବା କାରଣରୁ ସେହି ପରିବାର ସହିତ ସଂପର୍କ ଥିଲା । ତ ସେ ଗୋଟିଏ ବନ୍ଦ ପଡିଥିବା, ରୁଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଶିଳ୍ପ କିଣିଲେ । ଏବେ ସେ କାହିଁକି ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା, ଧାରଣା ଏବଂ ଶ୍ରମିକ ସଂଘ କାରଣରୁ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତ ମୁଁ ଏମିତି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲି, ମୁଁ କହିଲି ଏଭଳି ଦୁଃସାହସ କାହିଁକି କଲେ ଆପଣ? ଆଉ ଇଏ କଣ ହେଲା, କ’ଣ ପରିଣାମ ଆସିଲା? ତ ସେ ମତେ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । କହିଲେ କିଛି ନୁହେଁ, ଆମେ ନେଇଗଲୁ, ଆଉ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ସେଠାକୁ ଯିବା ଆରମ୍ଭ କଲି, ଆଉ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲି ଛଅମାସ ମୁଁ ଲଗାତାର ସେଠାକୁ ଯିବି । ଆଉ ମୁଁ ଯେଉଁ ଶ୍ରମିକ କ୍ୟାଣ୍ଟିନ ଥିଲା, ସେଠାକୁ ଯାଇ ଖାଇବା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଲି । ଖାଲି ବସୁଥିଲି, ସେଠାରେ ଖାଉଥିଲି । ମୋର ଏହି ଛୋଟିଆ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମସ୍ତ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଚିନ୍ତାଧାରା ବଦଳିଗଲା, ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ମାଲିକ ଭଳି ଲାଗୁ ନ ଥିଲି, ମୋତେ ସେମାନେ ଶ୍ରମିକ ଭଳି ଲାଗୁ ନ ଥିଲେ । ସେ ଯାହା ଖାଉଥିଲେ ମୁଁ ନିଜେ ତାଙ୍କ ଟେବୁଲ ଉପରେ ସେଇଆ ଖାଉ ଥିଲି, ଆଉ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏହା ଆସିଲା କି ସେମାନେ ମୋ ପରିବାର ସଦସ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଆଉ ସେମାନେ ଏଭଳି ପରିଶ୍ରମ କଲେ ଛଅମାସ ଭିତରେ ବୁଡିଯାଇଥିବା କାରଖାନା ଯାହା ମୁଁ ନେଇଥିଲି, ତାହା ରୋଜଗାରିଆ ପିଲା ପାଲଟିଗଲା । କହିବାର ଚାପୁର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଏହା ଯେ କ’ଣ କେବେ ଆପଣ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସାଥିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତୁ ଯେ, ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଛୋଟ ଛୋଟ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଘରେ 12 ବର୍ଷର, 15 ବର୍ଷର, 18 ବର୍ଷର ପିଲା ଥିବେ । କ’ଣ ବର୍ଷକରେ ଥରେ ବି ଥର ସେମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିଛନ୍ତି? ସେମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେରିତ କଲା ଭଳି କୌଣସି ଭଲ କଥା କରିଛନ୍ତି କି? ଦେଶରେ ଖରାପ କାମ ନ’କରିବା ଏଭଳି କିଛି ବୁଝାଇଛନ୍ତି କି?

ଏବେ ଦେଖନ୍ତୁ, ଯେମିତି ଆପଣ ସେମାନଙ୍କ ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ସଂପର୍କ ଯୋଡ଼ିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମହଙ୍ଗା ଭରା ମିଳୁ କି ନ ମିଳୁ, ବୋନସ୍ ମିଳୁ କି ନ ମିଳୁ, ସେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ସାରା ଜୀବନ ପାଇଁ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ଯିବେ, ଆପଣ ଦେଖିବେ । ମତେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାର ଅଛି । ଆପଣ ମତେ କୁହନ୍ତୁ, ସରକାରଙ୍କ ବୀମାର ଯେଉଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି, ଗୋଟିଏ ଦିନକୁ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା । ଗୋଟିଏ ବୀମା ଏମିତି ଅଛି ଯେଉଁଥିରେ ମାସକୁ ଏକ ଟଙ୍କା । ଭାରତ ସରକାର ଏତେ ଭଲ ପେକେଜ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏତେ ଭଲ ଉପାଦ ହୋଇଛି, କ’ଣ ଆପଣ ସେମାନଙ୍କୁ, 500 ଟଙ୍କା ଯଦି ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଙ୍କ ଖାତାରେ ଜମା କରି ଦେବେ, ଆପଣ ସ୍ଥାୟୀ ଜମାରେ, ତାର ବାର୍ଷିକ ବୀମାର ଦେୟ ଚଳିଯିବ । ଆଉ ତା’ ଜୀବନରେ କିଛି ହୋଇଯିବ ତ ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଆଉ ଦୁଇଟି ଯାକ ବୀମା ହେବ ତ ତାରି ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ନିଜକୁ ନିଜେ ସେହି ଗରିବର ଘରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ ।

ସରକାରଙ୍କର ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକ, ଯାହା ସିଧା-ସିଧା ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଛି, କ’ଣ ଆପଣ ତାହାକୁ ପ୍ରେସ୍ତାହିତ କରିପାରିବେ କି? ଆପଣ ନିଜେ ଦେଖିଥିବେ, ସକାଳେ ଆମର ଗୌରବ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଡିଜିଟାଲ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଯାହା ସରକାରଙ୍କ, ସେ ବିଷୟରେ କହିଥିବେ । ଆପଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବହୁତ ଲୋକ ଡିଜିଟାଲ ଦୁନିଆରେ ଥିବେ କିନ୍ତୁ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ନ ଥିବେ । କ’ଣ ଏହାକୁ ବଡ଼ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆପଣ ସ୍ୱୟଂ ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ ଚାପ ପକାଇ ପାରିବେ କି? ଆପଣ ସରକାରଙ୍କୁ ପରିଚାଳିତ କରିବାରେ ଭାଗିଦାରୀ ହୋଇ ପାରିବେ କି? ଏହି ଯେଉଁ ସଂପର୍କ ଆମର ଯେତେ ଯୋଡ଼ି ହେବ, ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆମେ ସେତେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦିଗରେ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ, ଆମେ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ଯାଇ ପାରିବା । ଆଉ ଆମେ କିଛି ମଧ୍ୟ ହେଉଛୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ନାଗରିକ । କେଉଁ ପଦରେ ଆଉ, କେଉଁ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଆଉ, କେଉଁ ବୋକାନରେ ବସିଥାଉ, କେଉଁ ଶିଳ୍ପ ଚଳାଇଥାଉ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ସବୁ ମିଳି ମିଶି ଗୋଟିଏ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନରେ ଅଛେ । ଶହେ ପଚାଶ କୋଟି ଦେଶବାସୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଭାବନା ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ପ୍ରୟାସ ଅଛି, ଆଉ ମୋତେ, ମୋତେ ଆପଣମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ଦରକାର ।

ଏହା ଠିକ ଯେ ମୁଁ ଯେତିକି ଜିନିଷ ଚାହୁଁଛି, ସବୁ କିଛି କରି ପାରିବି, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଛି ତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ଏମିତି ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା । ମୋତେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ନିଜେ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଯିବାର ଅଛି । ଏଥିପାଇଁ ହୋଇପାରେ ଆବଶ୍ୟକ 50 ପ୍ରସ୍ତାବ ମଧ୍ୟରୁ 40 ପ୍ରସ୍ତାବ ବୋଧହୁଏ ଆଗକୁ ନ ବଢ଼ିପାରେ, କିନ୍ତୁ 10 ଟି ପ୍ରସ୍ତାବ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଆଗକୁ ଚାଲେ, ତ ଦେଶକୁ ଆପଣଙ୍କର ବହୁତ ବଡ଼ ମୂଲ୍ୟବାନ ଯୋଗଦାନ ହେବ । ଏହି ଭାବରେ ଆମର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଜାରି ରହିବା ଦରକାର, ଏମିତି କେବେ ନିରାଶା ଆସିବା ଦରକାର ନାହିଁ, ବନ୍ଧୁ କଥା ବହୁତ ହୋଇଥାଏ, ବହୁତ ଚିନ୍ତା ତ କରିଥା’ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା କହିଥିଲି ହେଲା ନାହିଁ, ଆପଣ ଯାହା କହିଥିଲେ ହେଲା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମାନେ କହିଥିବା, ବହୁତ ଲୋକ କହିଥିବା ବହୁତ ଜିନିଷ ହୋଇଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସୁଛି, ଏହା ଆମକୁ କରିବାର ଅଛି । ହୋଇପାରେ କି କେବେ କେବେ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ନ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ତାହାର ପାତନ ଶକ୍ତି ବଢ଼ିବ ତ ଭଲ-ଭଲ ଚୁଆ ଯୋଜନା ମଧ୍ୟ ଆସିବ, ଚୁଆ-ଚୁଆ ଯୋଜନା ସ୍ୱୀକାର ହେବ । ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ଆପଣ ଆମ ସହିତ ଲାଗି ରହିବେ ।

ଆଉ ମୁଁ ଚାହୁଁଛି କି ବର୍ଷକୁ ଏହାକୁ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତି କରିବା ତ ଏହାକୁ ଆହୁରି କିପରି ଭଲ କରି ପାରିବା, ଆପଣ ମତାମତ ଦେବେ । ଆପଣ ପରେ ଇ-ମେଲରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କିଛି ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇ ପାରିବେ । ଆପଣ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇ ପାରିବେ, ଆପଣ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ମତାମତ ଦେଇ ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି କାରଣ କାଲି ସଂଧ୍ୟାରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଆସିଥିଲି, ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା । ଆଜି ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ

ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା, କେତେ ଦୂଆ ଶୈଳୀରେ ଆପଣ ଜିନିଷ ବିଷୟରେ ଭାବି ପାରୁଛନ୍ତି, କେତେ ଦୂଆ ଶୈଳୀରେ ଜିନିଷ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପାରୁଛନ୍ତି ।

ସରକାରରେ ଯେଉଁ ଜିନିଷ, ଏବେ ଯେମିତି ମୁଁ ଏକ ଛୋଟ ପ୍ରୟୋଗ କଲି । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପ୍ରୟୋଗ କଲୁ **ହେକାଥନ** ଭାବେ । କଲେଜ ଛାତ୍ରଙ୍କ ସହିତ କଲୁ ଆଉ ସମସ୍ତେ ଆଇଆଇଟି ଆଦିର ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ଆମେ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲୁ । ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପାଖାପାଖି 40 ହଜାର ଛାତ୍ର ଭାଗ ନେଲେ । ମୁଁ ସରକାରଙ୍କୁ କହିଥିଲି ଭାଇ ତୁମର ଯେଉଁଠାରେ ଯେଉଁ କାମ କରିବାରେ ଅସୁବିଧା ଅନୁଭବ ହେଉଛି, ସମସ୍ୟା ଲାଗୁଛି, ତାହାର ସମାଧାନ ତୁମ ପାଖରେ ନାହିଁ, ଏଭଳି ଜିନିଷର ତାଲିକା କରନ୍ତୁ । ତ ଆରମ୍ଭରେ ପ୍ରତିରୋଧ ଥିଲା । ପ୍ରତିରୋଧ ଏହା ଥିଲା କି ମୁଁ ସଚିବ ଅଛି, ଯୁଗ୍ମ ସଚିବ ଅଛି, ମୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଅଛି, ମୁଁ କିପରି କହିବି ମୋ ପାଖରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି, ମୁଁ କିପରି କହିବି ମୋ ପାଖରେ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ନାହିଁ । ପୁଣି ତ ମୋର ଅପମାନ ହୋଇଯିବ । ତ ଆରମ୍ଭରେ ଏହା ଜଣାଇବା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ଥିଲା । ତ ଆମେ, ଆମ ଅଫିସର ଲୋକ ଲାଗି ରହିଲେ, ଶେଷରେ ସେମାନେ ପାଖାପାଖି 400 ଏଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଖୋଜି ବାହାର କଲେ, କି ଏହାର କୌଣସି ସମାଧାନ ଖୋଜିବା ଦରକାର । ଆଗ ତାଙ୍କୁ ଲାଗୁ ହିଁ ନ ଥିଲା କି କୌଣସି ଅସୁବିଧା ରହିଛି । ଏବେ ମୁଁ ସେହି 400 ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲି, ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ, କି ଭାଇ ଆପଣମାନେ ହାକାଥନ କରନ୍ତୁ, ଏହାର ସମାଧାନ ଖୋଜି ବାହାର କରନ୍ତୁ । ଆଉ ସେମାନେ 40-40 ଘଣ୍ଟା ଅନବରତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିସରରେ କାମ କଲେ, 40 ହଜାର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୋହଲରୁ ଅଠର ବୟସ ବର୍ଗର, ଏମାନେ ମୁଣ୍ଡ ଖର୍ଚ୍ଚ କଲେ ଆଉ ଆପଣ ଜାଣି ଖୁସି ହେବେ, ଏତେ ବଡ଼ିଆ ବଡ଼ିଆ ସମାଧାନ ସେମାନେ ଦେଇଛନ୍ତି । ରେଳବାଇର ଲୋକମାନେ ପରଦିନ ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ବୈଠକ କଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ତାକି ସେଥିରୁ କିଛି ଜିନିଷ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ଆଉ ରେଳବାଇ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଲାଗୁ କରି ଦେଲେ । ସମସ୍ତ ବିଭାଗ ସେହି ସମାଧାନକୁ ନିଜଠାରେ ଆପଣେଇ ନେବାର ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି ।

ଯଦି ମୋ ଦେଶର 16 ରୁ 18 ବର୍ଷ ବୟସର ଯୁବକ, ଯାହାଙ୍କର ପିତାଙ୍କୁ ପଚାରନ୍ତୁ ପୁଅ କ’ଣ କରୁଛି, ତ 10 ବୁଦ୍ଧ ନୟର ଦେଇ ଦେବେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଯୁବକ ମୋ ଦେଶ ପାଇଁ ଏତେ କାମରେ ଆସିପାରେ । ଏହା ମୋର ଚେଷ୍ଟା ରହିଛି, 40 ହଜାର ଏହି ଯୁବକମାନଙ୍କ କାମରେ । ଆପଣଙ୍କଠାରେ ମଧ୍ୟ, ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି । ଆଉ ମୁଁ ମାତ୍ର ନାହିଁ ଯେ ଦେଶ ଭକ୍ତି ମୋ ଠାରେ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଫରକ ରହିଛି । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ସମାନ ଦେଶଭକ୍ତି ରହିଛି, ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ, ଆମ ମନରେ, ଆମ ଦେଶ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହା ଇଚ୍ଛା । ଆଉ କାମ ପାଇଁ ବହୁତ ଅବସର ରହିଛି ।

ଆମେ ମିଳିମିଶି କାମ କରିବା ତ ବହୁତ ଉତ୍ତମ ପରିଣାମ ମିଳିବ, ଏହା ହେଉଛି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ । ମୁଁ ପୁଣି ଥରେ ଆପଣମାନେ କୁହନ୍ତି ଯେ ଭାଇ ସମୟ ହେଉଛି ବଡ଼ ମୂଲ୍ୟବାନ । ଆଉ କାହିଁକି ହେବ ନାହିଁ, ଟଙ୍କା ପଇସାର ଝୁନିଆ ଲୋକଙ୍କୁ ତ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ଆଉ ତା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣମାନେ ସମୟ ଦେଲେ, ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ଦେଲେ, ଏଥି ପାଇଁ ମୁଁ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ହୃଦୟର ସହିତ ବହୁତ ବହୁତ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି ଯେ ଆପଣମାନେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିବେ । ଆମର କାହାଣୀ ଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ବଢ଼ାଇ ଚାଲିବା । ପୁଣି କେବେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଭିତ୍ତିରେ ଆମେ ଭେଟ ହୋଇ ପାରିବା, କେବେ କାରଣ ଭିତ୍ତିରେ ଭେଟ ହୋଇ ପାରିବା, ଆମେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟରେ ଭେଟ ହୋଇ ପାରିବା । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ବଢ଼ାଇ ପାରିବା । ମୋର ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ଶୁଭ କାମନା । ଧନ୍ୟବାଦ ।

(Release ID: 1500121) Visitor Counter : 2